

Ama nap

Időpont: Az egyházi év vége előtti 2. vasárnap, 1955. november 6.

Alapige: Mal. 3:17-4:6.

És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, a melyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik, a mint kiki kedvez a maga fiának, a ki szolgálja őt. És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgálja között és a között, a ki nem szolgálja őt. Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, a mely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat. És feltámad néktek, a kik féltetek az én nevémet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hízlalt tulkok. És szétapodjátok a gonoszokat, és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, a melyet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura. Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgálómnak törvényéről, a melyet rendeltem ő általa a Hórebben, az egész Izráelnek rendelésekül és ítéletekül. Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és meg ne verjen e földet átokkal.

Már csak három vasárnap a maival együtt és vége van a folyó egyházi esztendőnek. Az egyházi esztendő három utolsó vasárnapján az utolsó dolgok felé irányítja az egyház figyelmünket. Erről szól a mai szent lecke is: ama nagy napról, az utolsó ítéletről. Arra figyelmeztet, hogy azon a napon kitűnik majd, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgálja között és a között, aki nem szolgálja Őt. /3:18./ Ebben a világban ez a különbség elmosódott. Nemcsak az ember erkölcsi lazasága ennek az oka. Bizonyos tekintetben Isten magatartása is okot szolgáltat reá. Isten nem érvényesíti gondviselő munkájában ezt a különbséget. "Felhozza az Ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak". /Máté 5:45./ Ha egyáltalában tesz valami különbséget, akkor is inkább az igazak "kárára" teszi azt. Az övéivel sokkal szigorúbban bánik, mint azokkal, akik nem az övéi. "Akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad." /Zsid. 12:6./

Ítéleteiben azonban már sokszor jelentkezik ez a különbség. Nem mindig, de sokszor. Az elemi csapások, a jég, az árvíz, az aszály, a fagy, vagy az emberi gonoszság kártevői, a fegyvergolyó, a bomba, nem válogatnak pusztító munkájukban, hanem egyformán sújtják az igazat és a gonoszt, ízelítőt azonban sokszor ad Isten abból, hogy ítéleteiben kitűnik ez a

különbség. Mikor Egyiptomra rászakad a tizedik csapás, és az öldöklő angyal szertejár az országban s megöli az elsőszülötteket, Izrael népe bizton van a bárány vérével megkent ajtók mögött, mert "különbséget tett az Úr Egyiptom között és Izrael között". /II. Móz. 11:7./ Mikor pedig eljön ama nap, az utolsó ítélet napja, ország-világ előtt nyilvánvaló lesz ez a különbség, még pedig nemcsak izraelita és pogány, hanem izraelita és izraelita között is. Értve ezt a megjelölést nemcsak a testi, hanem a lelki Izraelre is.

1. Mi lesz akkor az igazak sorsa?

Félreértések elkerülése végett nyomatékosan hangsúlyoznunk kell, hogy nem a "jó" emberek ezek az igazak. "Senki sem jó, csak egy, az Isten" /Márk 10:18./ mondja Jézus a gazdag ifjúnak. Igaz ember az Új Testámentum világosságában az Isten által megigazított, az ítéletben a vád alól felmentett, megkegyelmezett bűnös. Ez a megigazítás Krisztus vére által történik, igaz ember tehát a Krisztus megváltottja.

Azt mondja róluk az Úr: "Ama napon, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek". /3:17a. v./ Megszűnik bennük tehát az állandósult uralmi válság, az az örök forradalmi állapot, melyben hol az ó-ember lázad föl a Szentlélek uralma ellen s valamilyen puccsal ledönti trónjáról és átveszi az uralmat, vagy a Szentlélek elégeli meg a gonosz Lélek garázdálkodását s kemény kézzel belenyúl az ember életébe s újra birtokába veszi. Aki ebben benne él és szenved ez alatt, az Pállal kiált: "Óh, én nyomorult ember!" /Róma 7:24./ Ennek vet véget ama nap, melyen végleg és megmásíthatatlanul Isten tulajdonává lesz a hívő.

Azt is mondja ama napról az Úr: "és kedvezek nékik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt". /3:17b. v./ A kép, amit az ige használ, a rabszolgalázadás képe. Az uraság vérbe fojtja a lázadást s a megfélekezett szolgahad fölött ítéletet tart. Szabad folyást enged haragjának. Maga elé citálja mindazokat, akik szolgálnak neki. Ömlik ajkáról a szó, csattog a korbács, hull a vér. De mikor a szolgahad soraiból előkerül a fia, egyszerre megenyhül a dühtől eltorzult arc s megkíméli őt az ítéletben. Így menekül meg az utolsó ítéletkor a hívő is. Isten egyszülött Fia takarja be őt s az Ő palástja alatt menekül meg a pusztító harag elől s nyer kegyelmet. Sokszor menekül meg így a hívő ez életben, de újra meg újra visszaviszi bűne Isten ítélőszéke elé. Minden visszakerüléskor jobban szégyenli magát a visszaeső bűnös. Ennek azonban ama napon vége lesz. Utoljára s véglegesen kap kegyelmet ott. Óh, milyen nagy dolog lesz ez!

Azt is mondja ama napról az Úr: "És megtértek". /3:18. v./ Hogyan? Hát csak ama napon térnek meg a megtértek? Igen! Az első, nagy, döntő, elindító megtérésünk után sokszor meg kell térnünk. Luther nem hiába beszél a 95 tételben arról, hogy minden nap meg kell

térnünk. El-elkalandozunk a célra vezető egyenes útról s mindig vissza kell téríteni életünk kormányát a célegyenest előre vezető útra. Ennek a sok szenvedést okozó, kacskaringós útnak szakad vége ama napon. A kalandozások kora lejár. Utoljára s végérvényesen megtérünk. Célhoz jutottunk.

Azt is mondja az Úr ama napról az igazaknak: "és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között és aközött, aki nem szolgálja őt". /3:18b. v./ Akkor tehát látunk, addig pedig hinnünk kell. Hitben járni és nélkülözni a látást nem könnyű dolog, mert a látás biztonságot ad, a hit pedig olyan, mint a tengeren járás. Sok lelki ingadozásunk születik abból a helyzetből, hogy nem tudunk hitben járni, hanem Tamással együtt mindenáron látni, tapasztalni szeretnénk. Ennek ama napon vége szakad. Hitünk fényesen beigazolódik. Azelőtt szenvedtünk azalatt, hogy csak azt akartuk hinni, amit látunk, akkor látni fogjuk azt, amit hittünk.

Később is visszatér az Úr ezekre a kérdésekre, mikor így szól ama napról: "És feltámad néktek, akik féltetek az én nevémet, az igazságnak napja". /4:2a./ Az igazság napja a régi egyházi atyák és Luther írásmagyarázata szerint is a Messiás, Krisztus. Ama napon a megigazító Krisztus ragyog fel a megigazítottak előtt, a Megváltó a megváltottak előtt, ezért zengik majd a Bárány énekét örökké. Minden megtért ember előtt felragyogott már az igazság e napja, de úgy vagyunk ezzel is, mint a tanítványok. Ők is látták Krisztus dicsőségét, de mikor a megdicsőülés hegyén voltak, akkor látták csak igazán ragyogni Krisztust. Amit azelőtt láttak, az csak hajnalpír volt, ami ott kibontakozott előttük, az maga volt a fényes dél. /Máté 17:1-8./

Azt is mondja az Úr az igazaknak ama napról: "és gyógyulás lesz az Ő szárnyai alatt". /4:2b./ Erről zeng a Jelenések könyve is, mikor így énekel: "Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozhatnak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség..., mert kiterjeszti sátorát felettük". /Jel. 7:15-16./

Nagy örömet is ígér arra a napra az Úr: "és kimentek és ugrándoztok, mint a hizlalt tulkok". /4:2c./ Aki látott már egész télen át istállóba zárt marhát, mikor az első tavaszi napon kiviszik itatni a vályúhoz, az nem felejt el, mint szagol bele a levegőbe s kezd el nehézkesen, de bolondosan ugrálni örömeiben, hogy itt a tavasz. Ilyen öröm vár ott az igazakra.

Ez az öröm azonban nemcsak a szabadság, hanem a győzelem öröme is. Ezt mondja az Úr: "És széttapodjátok a gonoszokat". /4:3a./ Vége a Gonosz uralmának. Legyőzött mindörökre!

2. Isten inkább édesen csalogatni akar s nem elrémíteni. Ez az oka annak, hogy sokkal kevesebbet beszél arról, hogy mi lesz akkor a gonoszok sorsa.

Tűz lesz a sorsuk. "Mert ímé eljön a nap, lángoló, mint a sütőkemence..." /4:1./ Olyanok lesznek, mint a tűzkárosultak. Koldusok, kiknek mindenük odaveszett, amiért éltek és küzdöttek. De olyan őrvjögő kínjaik is lesznek, mint az égési sebektől borított embereknek. Ők maguk is benne fognak égni ebben a tűzben s tüzük soha el nem aluszik.

Por lesz a sorsuk. "Porrá lesznek lábaitok nyomása alatt". /4:3b./ A porig aláztatnak. Diadalmaskodni fognak fölöttük az itt legyőzöttek, irigyelni fogják azokat, akiket itt megvetettek. A gazdag a koldus Lázárhoz fog könyörögni, de mindhiába.

Verés lesz a sorsuk. Az utolsó vers megtérésre inti e világot: "hogy el ne jöjjetek és meg ne verjem". /4:6b./ Nem kell nagy képzelőerő ahhoz, hogy elgondolja az ember, mi lesz, ha egyszer majd Isten elkezd verni. Az a kevés Isten-verés, amit e földön kapunk, elég ízelítő belőle.

A legnagyobb verés az átok. Ez lesz a sorsuk. /4:6c./ Átokká lenni annyit jelent, mint Istentől elszakítva lenni. Isten után szomjúhozni s Isten nélküli életre kárhóztatva lenni, ez a pokol.

3. De mi lesz a mi sorsunk? Nem ama napon, hanem a mai napon, hogy akkor majd az igazak sorsa legyen a miénk. A mi feladatunk a megtérés. /4:4-6a./ Ezt munkálja Isten, aki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön. Ezért küldi az ígét. Mózes ígétét, a törvényt, mely Krisztushoz vezérlő mesterünk, és Illés ígétét, a Krisztus útját egyengető ígét. És ezért adja nekünk a családot, az imádkozni tanító édesanyát, a jó szóval és szigorral nevelő édesapát, az engedelmes életpéldájú testvéreket. Mindezt nekünk is megadja. Ma is, itt is ezt adja. Magára vessen azért, akire borzalmat hoz majd ama nap, az Úrnak nagy és félelmetes napja. Isten neked is az igazak sorsát szeretné juttatni, térj meg hát Hozzá, míg nem késő.

A mai ige az Ó Testámentum vége. Az Ó Testámentum ezzel végződik: Térj meg! Az Új Testámentum ige hirdetése Keresztelő János s majd Jézus ajkán is így kezdődik: Térj meg! Mondhat-e ennél többet és nagyobbat neked a biblia a megtérés szükségességéről? Vajon nem mondta-e ma is hiába? Ámen.